

MONITORUL OFICIAL AL ROMÂNIEI

Anul 179 (XXIII) — Nr. 148

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marti, 1 martie 2011

SUMAR

Nr.	Pagina	Pagina
DECIZII		
3. — Decizie privind asigurarea conducerii Senatului în perioada 1—5 martie 2011	1	7–8
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE		
Decizia nr. 24 din 18 ianuarie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 39, art. 75 și art. 76 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 105/2001 privind frontiera de stat a României	2–3	8–10
Decizia nr. 69 din 27 ianuarie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 alin. (2) din Legea nr. 508/2004 privind înființarea, organizarea și funcționarea în cadrul Ministerului Public a Direcției de Investigare a Infrațiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism	4–5	10–12
Decizia nr. 74 din 27 ianuarie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 15 și art. 21 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor	5–6	12–13
Decizia nr. 82 din 27 ianuarie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 67 alin. 2 și art. 378 alin. 1 ¹ din Codul de procedură penală		14–15
Decizia nr. 83 din 27 ianuarie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 209 alin. 4 ¹ și art. 265 alin. 1 teza a doua din Codul de procedură penală		
Decizia nr. 85 din 27 ianuarie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 148 alin. 1 lit. f) și art. 160 ^b din Codul de procedură penală		
Decizia nr. 90 din 27 ianuarie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 209 alin. 4 ¹ din Codul de procedură penală		
Decizia nr. 91 din 27 ianuarie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 26 alin. (1) din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal		

DECIZII

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

SENATUL

DECIZIE

privind asigurarea conducerii Senatului în perioada 1—5 martie 2011

În conformitate cu art. 40 alin. (2) din Regulamentul Senatului, aprobat prin Hotărârea Senatului nr. 28/2005, cu modificările ulterioare,

președintele Senatului decide:

Articol unic. — În perioada 1—5 martie 2011, conducerea Senatului va fi asigurată de domnul senator Ioan Chelaru, vicepreședinte al Senatului.

PREȘEDINTELE SENATULUI
MIRCEA-DAN GEOANĂ

București, 24 februarie 2011.
Nr. 3.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 24**

din 18 ianuarie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 39, art. 75 și art. 76 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 105/2001 privind frontiera de stat a României

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Doina Suliman	— magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 39, art. 75 și art. 76 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 105/2001 privind frontiera de stat a României, excepție ridicată de Florin Bordea în Dosarul nr. 10.630/193/2009 al Judecătoriei Botoșani.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 23 februarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 10.630/193/2009, **Judecătoria Botoșani a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 39, art. 75 și art. 76 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 105/2001 privind frontiera de stat a României.**

Excepția a fost ridicată de Florin Bordea într-o cauză având ca obiect o plângere contravențională în contradictoriu cu Inspectoratul Poliției de Frontieră Botoșani și Cătălin Șulea.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că textele de lege criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 41, art. 44 și art. 45, deoarece rămâne „la aprecierea polițistului de frontieră dacă îl lasă să muncească unde este trimis de angajator sau nu, dacă are dreptul să-și câștige existența sau nu, dacă profesia (ocupația sau meseria) este agreată de polițistul de frontieră.” De asemenea, arată că accesul în proprietățile private amplasate în zona de frontieră nu se poate face decât cu aprobarea poliției de frontieră.

Judecătoria Botoșani apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că textele de lege criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor,

concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 39, art. 75 și art. 76 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 105/2001 privind frontiera de stat a României, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 352 din 30 iunie 2001, aprobată cu modificări prin Legea nr. 243/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 302 din 8 mai 2002, cu modificările și completările ulterioare, dispoziții care au următorul conținut:

— Art. 39: „*În zona de frontieră, pe adâncimea de 500 m de la linia de frontieră către interior, cu avizul șefului inspectoratului județean al poliției de frontieră competent, se pot executa activități cum sunt: mineritul, exploatarea de țitei, de gaze, de ape minerale, de ape termale, exploatarea forestiere, balastiere sau de cariere, lucrările de îmbunătățiri funciare și irigații, îndiguirile, lucrările ori construcțiile pe cursurile de apă, lucrările de asigurare a condițiilor de navigație, construcțiile și amenajările turistice, de agrement sau de altă natură, cercetările ori prospectările geologice.*”;

— Art. 75: „*Sunt contravenții, dacă potrivit legii penale nu constituie infracțiuni, următoarele fapte:*

a) *tragerea cu arma peste frontiera de stat, deteriorarea ori distrugerea semnelor de frontieră, a instalațiilor sau mijloacelor tehnice de pază, supraveghere și control ale Poliției de Frontieră Române, utilizarea focului deschis fără luarea măsurilor pentru împiedicarea propagării focului la vecinătăți, în apropierea liniei de frontieră;*

b) *aducerea în România de către transportatorii aerieni, navali sau terestri a cetățenilor străini sau apatrizi fără documente de trecere a frontierei, cu documente sau vize false ori falsificate, sau ascunși în mijloacele de transport;*

c) *refuzul sub orice formă de a permite autorităților de frontieră vizitarea aeronavelor, navelor, mijloacelor de transport rutiere sau feroviare, a magaziiilor, hambarelor și a altor locuri ce prezintă interes pentru controlul de frontieră;*

d) *refuzul unei persoane de a da relații pentru stabilirea identității sale, de a se legitima cu actele de identitate ori de a prezenta la control bagajele sau mijloacele de transport, la cererea organelor poliției de frontieră sau ale poliției;*

e) *accesul la uscat fără aprobarea șefului punctului de trecere a membrilor echipajelor navelor românești de transport de mărfuri care, din motive justificate, sunt obligate să staționeze în raza portului; neprezentarea, după plecarea navei, a marinarilor rămași pe teritoriul României la agenția companiei de navigație de care aparține nava, pentru a li se rezolva situația; accesul la bord al membrilor de familie ai marinarilor străini îmbarcați pe navele aflate în porturile românești care navighează între porturile Constanța, Sulina și Moldova Veche fără pașaport ori alte documente de trecere a frontierei sau fără aprobarea șefului punctului de trecere; desfășurarea oricărei activități în punctele de trecere a frontierei de stat, alta decât efectuarea controlului de frontieră, fără avizul, după caz, al șefului inspectoratului județean al poliției de frontieră competent, al șefului structurii de coordonare a punctelor de trecere*

aeroportuare, al administrației publice locale sau al altei autorități prevăzute de lege; nerespectarea obligațiilor prevăzute în avizul eliberat de șeful inspectoratului județean al poliției de frontieră competent sau de șeful structurii de coordonare a punctelor de trecere aeroportuare, potrivit prevederilor art. 45 alin. (1);

f) accesul persoanelor în fâșia de protecție a frontierei de stat până la culoarul de frontieră sau malul apelor, după caz, fără documente de identitate ori fără aprobarea șefului formațiunii locale a poliției de frontieră; accesul persoanelor pentru efectuarea unor activități dincolo de fâșia de protecție a frontierei de stat, în situația în care aceasta se constituie mai în adâncime, precum și în insulele și ostroavele aparținând statului român, situate în apele de frontieră, prin alte locuri sau în alte condiții decât cele stabilite de șeful formațiunii locale a poliției de frontieră; accesul persoanelor în insulele și ostroavele de formațiune nouă din apele de frontieră înainte de determinarea apartenenței acestora; desfășurarea activităților prevăzute la art. 39 fără avizul șefului inspectoratului județean al poliției de frontieră; efectuarea pescuitului în apele de frontieră, apele maritime interioare și în marea teritorială în alte locuri sau în alte sectoare decât cele stabilite de autoritățile competente ori fără avizul prealabil al șefului inspectoratului județean al poliției de frontieră competent; păstrarea bărcilor și ambarcațiunilor aflate pe apele de frontieră sau pe apele maritime interioare în alte locuri decât cele stabilite de autoritățile competente ori neluarea de către cei care le dețin a măsurilor necesare pentru a preveni folosirea acestora la trecerea ilegală a frontierei de stat, la practicarea contrabandei sau la alte activități ilicite; desfășurarea activităților de agrement și sportive în apele de frontieră, marea interioară și marea teritorială, fără aprobarea căpitaniei de port sau, după caz, a administrației publice locale ori fără avizul șefului sectorului poliției de frontieră sau, după caz, al șefului grupului de nave al poliției de frontieră; acostarea fără drept a navelor, a ambarcațiunilor cu excursioniști în alte locuri decât porturile sau locurile special amenajate în acest scop; pășunatul animalelor în timpul zilei dincolo de fâșia de protecție a frontierei de stat; pășunatul animalelor în timpul nopții în alte locuri decât cele stabilite de autoritățile administrației publice locale sau fără avizul șefului sectorului poliției de frontieră; vânătoarea de-a lungul frontierei de stat, pe adâncimea de 500 m de la fâșia de protecție a frontierei de stat către interior, pentru frontiera de uscat, și de la limita terenului inundabil, pentru frontiera de apă; desfășurarea vânătorii prevăzute la art. 44 alin. (2), fără avizul prealabil al șefului sectorului poliției de frontieră; fixarea pe bandă magnetică, pe hârtie sau pe alt suport, a imaginilor care redau porțiuni din teritoriul statelor vecine de persoanele care se deplasează ori care desfășoară diferite activități în apropierea frontierei de stat, dacă acest lucru este prevăzut în acordurile sau convențiile privitoare la frontieră încheiate de România cu statele vecine; purtarea de convorbiri neautorizate peste linia de frontieră, dacă acest lucru este prevăzut în acordurile sau

convențiile privitoare la frontieră încheiate de România cu statele vecine; comiterea sau proferarea de persoanele care se deplasează ori desfășoară activități în apropierea frontierei de stat de fapte, gesturi sau expresii ignitoare la adresa statului vecin ori a cetățenilor acestuia, dacă acestea sunt prevăzute în acordurile sau convențiile privitoare la frontieră încheiate de România cu statele vecine.”;

— Art. 76: „(1) Contravențiile prevăzute la art. 75 se sancționează după cum urmează:

- a) cu amendă de la 500 lei la 5.000 lei cele de la lit. a);
- b) cu amendă de la 3.000 lei la 15.000 lei cele de la lit. b);
- c) cu amendă de la 500 lei la 2.500 lei cele de la lit. e);
- d) cu amendă de la 300 lei la 1.500 lei cele de la lit. c) și d);
- e) cu amendă de la 100 lei la 1.000 lei cele de la lit. f).

(2) Sancțiunea prevăzută la alin. (1) lit. b) se aplică transportatorului pentru fiecare persoană transportată.

(2¹) Săvârșirea în mod repetat a contravenției de nerespectare a obligațiilor prevăzute în avizul eliberat de șeful inspectoratului județean al poliției de frontieră competent sau de șeful structurii de coordonare a punctelor de trecere aeroportuare, potrivit prevederilor art. 45 alin. (1), se sancționează cu amendă de la 1.000 de lei la 5.000 de lei și cu retragerea avizului.

(3) Prevederile prezentei ordonanțe de urgență se completează cu dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor.

(4) Cuantumul amenzilor se actualizează prin hotărâre a Guvernului.”

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că aceste texte de lege contravin prevederilor constituționale ale art. 41 privind munca și protecția socială a muncii, art. 44 privind dreptul de proprietate privată și art. 45 privind libertatea economică.

Analizând critica de neconstituționalitate, Curtea reține că, asupra textelor de lege criticate raportate la aceleași prevederi constituționale și cu motivare similară, s-a pronunțat prin Decizia nr. 1.186 din 30 septembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 723 din 29 octombrie 2010, constatând excepția de neconstituționalitate neîntemeiată.

Cu acel prilej, Curtea a reținut că măsurile impuse prin dispozițiile de lege criticate nu sunt de natură să îngreuească dreptul la muncă sau dreptul de proprietate privată, acestea putând fi exercitate în condițiile respectării măsurilor prevăzute de lege, măsuri al căror scop legitim este de a asigura controlul persoanelor ce pătrund în zona de protecție a frontierei de stat.

Textele de lege criticate sunt deci în deplin acord cu prevederile constituționale invocate în susținerea neconstituționalității, reglementarea cadrului în care se realizează trecerea frontierei fiind justificată de necesitatea apărării securității naționale, a ordinii publice, precum și a drepturilor și libertăților cetățenilor.

Pentru motivele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 39, art. 75 și art. 76 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 105/2001 privind frontiera de stat a României, excepție ridicată de Florin Bordea în Dosarul nr. 10.630/193/2009 al Judecătoriei Botoșani.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 18 ianuarie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent-șef,
Doina Suliman

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 69

din 27 ianuarie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 alin. (2) din Legea nr. 508/2004 privind înființarea, organizarea și funcționarea în cadrul Ministerului Public a Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism

Ion Predescu	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Marieta Safta	— prim-magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Liliana Nedelcu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 alin. (2) din Legea nr. 508/2004 privind înființarea, organizarea și funcționarea în cadrul Ministerului Public a Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, excepție ridicată de Romeo-Gheorghe Păcurar în Dosarul nr. 1.811/111/2006 al Tribunalului Bihor — Secția penală.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, invocând și jurisprudența Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 9 aprilie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 1.811/111/2006, **Tribunalul Bihor — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 alin. (2) din Legea nr. 508/2004 privind înființarea, organizarea și funcționarea în cadrul Ministerului Public a Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism**, excepție ridicată de Romeo-Gheorghe Păcurar.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că normele criticate sunt neconstituționale, deoarece atribuie organelor de poliție judiciară competența de a efectua acte de urmărire penală în numele procurorului, fără o limitare a categoriei actelor procedurale ce ar putea fi întocmite în acest mod, ceea ce permite o delegare generală a acestora, în flagrantă contradicție cu dispozițiile Legii fundamentale.

Tribunalul Bihor — Secția penală apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, invocând în acest sens și jurisprudența Curții Constituționale în materie.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Președinții Camerelor Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au transmis punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale

criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției îl constituie dispozițiile art. 9 alin. (2) din Legea nr. 508/2004 privind înființarea, organizarea și funcționarea în cadrul Ministerului Public a Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.089 din 23 noiembrie 2004, care au următorul conținut: *„Dispozițiile procurorilor din cadrul Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism sunt obligatorii pentru ofițerii și agenții de poliție judiciară prevăzuți la alin. (1). Actele întocmite de ofițerii și agenții de poliție judiciară din dispoziția scrisă a procurorului sunt efectuate în numele acestuia.”*

În motivarea excepției se invocă dispozițiile constituționale ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea cetățenilor în fața legii, ale art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil, ale art. 124 alin. (1) și (2), potrivit cărora justiția se înfăptuiește în numele legii și este unică, imparțială și egală pentru toți, și ale art. 131 alin. (2), potrivit cărora Ministerul Public își exercită atribuțiile prin procurori constituiți în parchete în condițiile legii.

Examinând excepția de neconstituționalitate astfel cum a fost formulată, Curtea constată că aceasta este neîntemeiată.

Astfel, faptul că în anumite cazuri ofițerii de poliție judiciară din cadrul Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism efectuează acte de cercetare penală nu echivalează cu o încălcare a garanțiilor dreptului la un proces echitabil ori a statutului procurorului, consacrate prin art. 21 alin. (3) și art. 132 din Legea fundamentală, întrucât, pe de o parte, această poliție judiciară a fost creată în scopul efectuării cu celeritate și în mod temeinic a activităților de descoperire și de urmărire a infracțiunilor de criminalitate organizată și terorism, iar pe de altă parte, actele de cercetare ale acestor ofițeri se efectuează în numele procurorului și numai după emiterea unei dispoziții scrise a acestuia.

Totodată, ofițerii și agenții de poliție judiciară își desfășoară activitatea sub directa conducere, supraveghere și control a/al procurorului, ceea ce dă expresie prevederilor art. 131 alin. (3) din Constituție, potrivit cărora parchetele conduc și supraveghează activitatea de cercetare penală a poliției judiciare, în condițiile legii.

Dispozițiile criticate nu contravin nici prevederilor constituționale ale art. 124 alin. (2), potrivit cărora justiția este unică, imparțială și egală pentru toți, întrucât actul de justiție în sensul textului constituțional invocat este atributul exclusiv al instanțelor judecătorești, care, în materie penală, soluționează cauzele în faza de judecată. Or, prevederile art. 9 alin. (1) și alin. (2) teza a doua din Legea nr. 508/2004 vizează prima fază a procesului penal, faza urmăririi penale.

În acest sens Curtea s-a pronunțat, de exemplu, prin Decizia nr. 351 din 17 martie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 262 din 22 aprilie 2009, ale cărei considerente sunt valabile și în prezenta cauză, deoarece nu au intervenit elemente noi.

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 alin. (2) din Legea nr. 508/2004 privind înființarea, organizarea și funcționarea în cadrul Ministerului Public a Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, excepție ridicată de Romeo-Gheorghe Păcurar în Dosarul nr. 1.811/111/2006 al Tribunalului Bihor — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 27 ianuarie 2011.

PREȘEDINTE,
ION PREDESCU

Prim-magistrat-asistent,
Marieta Safta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 74

din 27 ianuarie 2011

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 15 și art. 21 alin. (1)
din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor**

Ion Predescu	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Marieta Safta	— prim-magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 15 și art. 21 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, excepție ridicată de Ionel Ovidiu Gălan în Dosarul nr. 3.073/200/2009 al Judecătoriei Buzău — Secția civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, invocând jurisprudența Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 4 mai 2010, pronunțată în Dosarul nr. 3.073/200/2009, **Judecătoria Buzău — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 15 și art. 21 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor**, excepție ridicată de Ionel Ovidiu Gălan.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că textele de lege criticate încalcă prezumția de

nevinovăție și principiul statului de drept, deoarece organul constator este liber să constate contravențiile, să stabilească vinovăția și să aplice sancțiunile potrivit unei competențe foarte largi, fiind scutit apoi de orice sarcină a probării acuzațiilor și sancțiunilor îndreptate împotriva contravenientului. Însuși contravenientul trebuie să își probeze în fața instanței nevinovăția, deși constituțional ar fi ca organul constator să facă acest lucru.

Judecătoria Buzău — Secția civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, invocând și jurisprudența Curții Constituționale în materie.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Președinții Camerelor Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au transmis punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției îl constituie dispozițiile art. 15 și art. 21 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 410 din 25 iulie 2001, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, publicată în

Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 268 din 22 aprilie 2002, cu modificările și completările ulterioare, având următorul cuprins:

— Art. 15: „(1) *Contravenția se constată printr-un proces-verbal încheiat de persoanele anume prevăzute în actul normativ care stabilește și sancționează contravenția, denumite în mod generic agenți constatatori.*

(2) *Pot fi agenți constatatori: primarii, ofițerii și subofițerii din cadrul Ministerului Administrației și Internelor, special abilitați, persoanele împuternicite în acest scop de miniștri și de alți conducători ai autorităților administrației publice centrale, de prefecți, președinți ai consiliilor județene, primari, de primarul general al municipiului București, precum și de alte persoane prevăzute în legi speciale.*

(3) *Ofițerii și subofițerii din cadrul Ministerului Administrației și Internelor constată contravenții privind: apărarea ordinii publice; circulația pe drumurile publice; regulile generale de comerț; vânzarea, circulația și transportul produselor alimentare și nealimentare, țigărilor și băuturilor alcoolice; alte domenii de activitate stabilite prin lege sau prin hotărâre a Guvernului.”;*

— Art. 21 alin. (1): „(1) *În cazul în care prin actul normativ de stabilire și sancționare a contravențiilor nu se prevede altfel, agentul constator, prin procesul-verbal de constatare, aplică și sancțiunea.”*

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că prin dispozițiile legale criticate sunt încălcate prevederile constituționale ale art. 16 privind egalitatea în drepturi, ale art. 21 privind accesul liber la justiție și ale art. 24 privind dreptul la apărare.

Examinând excepția de neconstituționalitate astfel cum a fost formulată, Curtea constată că în jurisprudența sa a mai examinat constituționalitatea aceluiași text de lege, în raport cu critici similare. În acest sens sunt, de exemplu, Decizia nr. 1.451 din 4 noiembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 30 din 13 ianuarie 2011, sau Decizia nr. 495 din 20 aprilie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 403 din 17 iunie 2010, prin care Curtea a respins excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor de lege criticate, reținând că, pe tot parcursul soluționării plângerii îndreptate împotriva procesului-verbal de constatare și sancționare a contravenției, contravenientul poate să își exercite neîngrădit dreptul la apărare. Tot astfel, prin Decizia nr. 520 din 8 mai 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I,

nr. 403 din 29 mai 2008, Curtea a reținut, în esență, că alin. (1) al art. 34 din ordonanță „stabilește, fără distincții, că instanța competentă să soluționeze plângerea verifică dacă aceasta a fost introdusă în termen, îl ascultă pe cel care a făcut-o și pe celelalte persoane citate, între care, potrivit art. 33 din ordonanță, și organul care a aplicat sancțiunea, administrează orice alte probe prevăzute de lege, necesare în vederea verificării legalității și temeiniciei procesului-verbal, și hotărăște asupra sancțiunii, despăgubirii stabilite, precum și asupra măsurii confiscării. Dispozițiile alin. (2) al art. 34 din ordonanță prevăd că hotărârea judecătorească prin care s-a soluționat plângerea poate fi atacată cu recurs, fără ca motivarea acestuia să fie obligatorie. De asemenea, pe tot parcursul soluționării plângerii îndreptate împotriva procesului-verbal de constatare și sancționare a contravenției, atât la instanța de fond, cât și în recurs, contravenientul poate să își exercite fără nicio restricție dreptul la apărare”.

Cât privește sarcina probei în procedura reglementată de Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, Curtea a statuat, prin Decizia nr. 1.096 din 8 septembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 695 din 15 octombrie 2009, că „procesul-verbal de constatare și sancționare a contravenției se bucură de prezumția de legalitate, însă, atunci când este formulată o plângere împotriva acesteia, este contestată chiar prezumția de care se bucură. În acest caz, instanța de judecată competentă va administra probele prevăzute de lege, necesare în vederea verificării legalității și temeiniciei procesului-verbal. Cel care a formulat plângerea nu trebuie să își demonstreze propria nevinovăție, revenind instanței de judecată obligația de a administra tot probatoriul necesar stabilirii și aflării adevărului. Chiar dacă art. 47 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 face referire la dispozițiile Codului de procedură civilă, instanțele de judecată nu pot face aplicarea strictă a regulii *onus probandi incumbit actori*, ci, din contră, chiar ele trebuie să manifeste un rol activ pentru aflarea adevărului din moment ce contravenția intră sub incidența art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Prin urmare, nu se poate susține răsturnarea sarcinii probei”.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, soluția pronunțată anterior de Curte, precum și considerentele care au fundamentat-o își mențin valabilitatea.

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 15 și art. 21 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, excepție ridicată de Ionel Ovidiu Gălan în Dosarul nr. 3.073/200/2009 al Judecătoriei Buzău — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 27 ianuarie 2011.

PREȘEDINTE,
ION PREDESCU

Prim-magistrat-asistent,
Marieta Safta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 82

din 27 ianuarie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 67 alin. 2 și art. 378 alin. 11
din Codul de procedură penală

Ion Predescu	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Iuliana Nedelcu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 67 alin. 2 și art. 378 alin. 11 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Ioan Ciulin în Dosarul nr. 5.465./99/2007 al Curții de Apel Iași — Secția penală și pentru cauze cu minori.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, sens în care face trimitere la jurisprudența în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 8 aprilie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 5.465./99/2007, **Curtea de Apel Iași — Secția penală și pentru cauze cu minori a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 67 alin. 2 și art. 378 alin. 11 din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Ioan Ciulin în dosarul de mai sus având ca obiect judecarea unui apel în materie penală.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile art. 67 alin. 2 din Codul de procedură penală încalcă dispozițiile constituționale ale art. 16 alin. (1) referitoare la egalitatea cetățenilor în fața legii, art. 20 referitoare la *Tratatul internațional privind drepturile omului*, art. 24 alin. (1) referitoare la garantarea dreptului la apărare, precum și ale art. 6 paragraful 3 lit. d) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitoare la drepturile acuzatului de a solicita audierea martorilor apărării în aceleași condiții ca și martorii acuzării, deoarece, prin așa-zisa apreciere a utilității probei, instanța de judecată se antepunută cu privire la valoarea acesteia, motiv pentru care admiterea sau respingerea probatorului devine o simplă formalitate, pe baza căreia judecătorul, în lipsa unor argumente solide, dispune aleatoriu.

Totodată, art. 67 alin. 2 din Codul de procedură penală intră în contradicție și cu art. 378 alin. 11 din același cod referitor la judecarea apelului, în sensul că prin împiedicarea în acest mod a probațiunii penale se încalcă și dreptul la exercitarea unei căi de atac, prin reducerea acestei etape procesuale la o simplă formalitate, în care instanța de apel se limitează doar la a aviza soluția instanței de fond.

Curtea de Apel Iași — Secția penală și pentru cauze cu minori opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 67 alin. 2 cu denumirea marginală *Concludența și utilitatea probei* și art. 378 alin. 11 cu denumirea marginală *Judecarea apelului*, ambele din Codul de procedură penală, care au următorul conținut:

— Art. 67 alin. 2: „*Cererea pentru administrarea unei probe nu poate fi respinsă, dacă proba este concludentă și utilă.*”;

— Art. 378 alin. 11: „*Cu ocazia judecării apelului, instanța este obligată să procedeze la ascultarea inculpatului prezent, potrivit dispozițiilor cuprinse în Partea specială, titlul II, capitolul II, atunci când acesta nu a fost ascultat la instanța de fond, precum și atunci când instanța de fond nu a pronunțat împotriva inculpatului o hotărâre de condamnare.*”

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că prin dispozițiile legale criticate sunt încălcate prevederile constituționale ale art. 16 alin. (1) referitoare la egalitatea cetățenilor în fața legii, art. 20 referitoare la *Tratatul internațional privind drepturile omului*, art. 24 alin. (1) referitoare la garantarea dreptului la apărare, precum și ale art. 6 paragraful 3 lit. d) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitoare la drepturile acuzatului de a solicita audierea martorilor apărării în aceleași condiții ca și martorii acuzării.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prin Decizia nr. 1.046 din 13 noiembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 815 din 29 noiembrie 2007, și prin Decizia nr. 311 din 14 iunie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 749 din 17 august 2005, a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 67 alin. 2 și 3 din Codul de procedură penală, statuând că prin sintagma „părțile pot propune probe și cere administrarea lor” legiuitorul a înțeles „dreptul” acestora de a propune probe, dar nu și obligația instanței de a admite toate probele, deoarece în alin. 2 al aceluiași articol se prevede: „*Cererea pentru administrarea unei probe nu poate fi respinsă, dacă proba este concludentă și utilă.*”

Administrarea de către instanță numai a acelor probe care sunt concludente și utile rezolvării procesului penal nu reprezintă și nici nu poate fi considerată o încălcare a dreptului la apărare. Este obligația constituțională a instanțelor judecătorești de a realiza justiția, obligație prevăzută la art. 126 alin. (1) din Legea fundamentală, în cadrul căreia se situează administrarea numai a acelor probe care sunt de natură să ducă la descoperirea adevărului.

Faptul că instanța este cea care apreciază cu privire la concludența și utilitatea probelor propuse de părți, inclusiv cu privire la prezentarea mijloacelor materiale de probă, nu aduce nicio atingere dreptului la un proces echitabil, câtă vreme instanța are obligația, impusă chiar prin dispozițiile art. 67 alin. 3 din Codul de procedură penală, de a motiva admiterea sau respingerea cererii pentru administrarea unei probe. Obligația impusă de legiuitor constituie o garanție a dreptului la un proces echitabil, permițând părții ca, în cunoștință de cauză, să își exercite drepturile procesuale și, eventual, să promoveze căile de atac prevăzute de lege, atunci când apreciază că respingerea sau admiterea unei probe s-a realizat cu încălcarea dispozițiilor legale.

De asemenea, prin Decizia nr. 1.126 din 10 septembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 664 din

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 67 alin. 2 și art. 378 alin. 1¹ din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Ioan Ciulin în Dosarul nr. 5.465./99/2007 al Curții de Apel Iași — Secția penală și pentru cauze cu minori.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 27 ianuarie 2011.

PREȘEDINTE,
ION PREDESCU

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 83

din 27 ianuarie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 209 alin. 4¹ și art. 265 alin. 1 teza a doua din Codul de procedură penală

Ion Predescu	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Codul de procedură penală, excepție ridicată de Cristian Florin Hodiș în Dosarul nr. 4.214/337/2009 al Judecătoriei Zalău.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Iuliana Nedelcu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 209 alin. 4¹ și art. 265 alin. 1 teza a doua din

Prin Încheierea din 10 martie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 4.214/337/2009, **Judecătoria Zalău a sesizat Curtea**

Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 209 alin. 4¹ și art. 265 alin. 1 teza a doua din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Cristian Florin Hodîș în dosarul de mai sus având ca obiect soluționarea unei cauze penale.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 21 referitoare la *Accesul liber la justiție*, art. 24 referitoare la *Dreptul la apărare* și art. 20 referitoare la *Tratatele internaționale privind drepturile omului*, precum și dispozițiile art. 6 referitoare la *Dreptul la un proces echitabil* din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, deoarece prin posibilitatea procurorului ierarhic superior de a prelua cauze date de lege în competența procurorului ierarhic inferior este afectat dreptul la un proces echitabil.

De asemenea, dispozițiile art. 265 alin. 1 teza a doua din Codul de procedură penală care permit procurorului posibilitatea de a restitui cauza organului care a efectuat urmărirea penală în vederea completării sau refacerii urmăririi penale afectează dreptul la apărare și la un proces echitabil, prin aceea că printre garanțiile menite să asigure respectarea acestor drepturi se numără și imparțialitatea organelor chemate să îndeplinească actul de justiție. Nu este just și echitabil ca, în cazul în care restituirea cauzei în vederea completării a fost dispusă de către procuror, și nu de către instanță, persoana care a efectuat anterior acte de cercetare penală să nu devină ulterior restituirii incompatibilă funcțional în a mai efectua cercetări penale în același dosar.

Judecătoria Zalău opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 209 alin. 4¹ din Codul de procedură penală este inadmisibilă, deoarece prin Decizia nr. 1.058/2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 810 din 28 noiembrie 2007, Curtea Constituțională a declarat aceste prevederi neconstituționale. Or, potrivit art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, Curtea Constituțională decide asupra excepțiilor privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare.

Cât privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 265 alin. 1 teza a doua din Codul de procedură penală, Avocatul Poporului consideră că aceasta este neîntemeiată, deoarece nu înlătură posibilitatea părților de a beneficia de drepturile și garanțiile procesuale instituite de lege în condițiile în care cauza a fost restituită aceluiași organ care a efectuat urmărirea penală în vederea completării sau refacerii acesteia. Mai mult, această măsură este prevăzută ca alternativă la cea a trimiterii cauzei la alt organ de urmărire penală. În plus, dispozițiile legale invocate sunt norme de procedură prin care legiuitorul reglementează posibilitatea remedierii unor nereguli ale urmăririi penale, dispunând completarea sau refacerea acesteia, și constituie tocmai o modalitate de asigurare a unui proces echitabil.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor,

concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 265 alin. 1 teza a doua cu denumirea marginală *Restituirea cauzei sau trimiterea la alt organ de urmărire* și art. 209 alin. 4¹ cu denumirea marginală *Competența procurorului în faza urmăririi* din Codul de procedură penală, care, după pronunțarea Deciziei de admitere nr. 1.058 din 14 noiembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 810 din 28 noiembrie 2007, au următorul conținut:

— Art. 265 alin. 1 teza a doua: „*Când procurorul constată că urmărirea penală nu este completă, sau că nu au fost respectate dispozițiile legale care garantează aflarea adevărului, restituie cauza organului care a efectuat urmărirea penală, sau potrivit dispozițiilor art. 217 trimite cauza la alt organ de urmărire, în vederea completării sau refacerii urmăririi penale.*”;

— Art. 209 alin. 4¹: „*Procurorii din cadrul parchetelor ierarhic superioare pot prelua, în vederea efectuării urmăririi penale, cauze de competența parchetelor ierarhic inferioare, prin dispoziția conducătorului parchetului ierarhic superior [...]*”

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că prin dispozițiile legale criticate sunt încălcate prevederile constituționale ale art. 21 referitoare la *Accesul liber la justiție*, art. 24 referitoare la *Dreptul la apărare* și art. 20 referitoare la *Tratatele internaționale privind drepturile omului*, precum și dispozițiile art. 6 referitoare la *Dreptul la un proces echitabil* din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 209 alin. 4¹ din Codul de procedură penală dispun cu privire la posibilitatea procurorului ierarhic superior de a prelua cauze de competența procurorilor din cadrul parchetelor ierarhic inferioare.

Prin urmare, textul legal criticat nu numai că nu contravine dispozițiilor constituționale invocate, dar le și garantează. Astfel, potrivit art. 132 alin. (1) din Constituția României, „Procurorii își desfășoară activitatea potrivit principiului legalității, al imparțialității și al controlului ierarhic [...]”.

Ca o garanție a respectării de către procurori a principiilor imparțialității și legalității în activitatea lor, Constituția a consacrat și principiul unității de acțiune a membrilor Ministerului Public, sub forma controlului ierarhic.

Așa fiind, în virtutea statutului procurorilor consacrat de Constituție, controlul ierarhic în activitatea procurorilor presupune *eo ipso* posibilitatea efectuării actelor și lucrărilor de către însuși procurorul ierarhic superior, care controlează activitatea procurorilor din subordinea sa. Acest lucru nu se face însă după bunul plac al procurorului ierarhic superior, ci ca urmare a dispoziției conducătorului acestuia. În aceste condiții nu poate fi admisă teza înfrângerii principiului liberului acces la justiție ori al dreptului la apărare, deoarece un eventual arbitrar ori nerespectarea legii pot fi cenzurate de instanța de judecată cu prilejul contestării unei soluții de netrimitere în judecată, urmând procedura prevăzută de art. 278¹ din Codul de procedură penală, ori cu prilejul soluționării cauzei în urma emiterii actului de inculpare. De altfel, Constituția nu consacră dreptul unei persoane de a fi cercetată de un anumit procuror ori organ de urmărire penală, ci dreptul de a fi cercetată în condițiile legii. Ca urmare, dispoziția legală ce formează obiectul excepției de neconstituționalitate nu contravine niciunei alte norme consacrate prin Legea fundamentală, ci constituie o regulă de procedură, pe care legiuitorul are libertatea să o adopte, în

conformitate cu art. 126 alin. (2) din Constituție. Prevederile legale criticate nu aduc atingere dreptului la un proces echitabil, ci, dimpotrivă, îl dezvoltă prin aceea că au menirea de a garanta soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil, prin eficientizarea activității de urmărire penală.

Cât privește dispozițiile art. 265 alin. 1 teza a doua din Codul de procedură penală, Curtea constată că acestea dispun cu privire la posibilitatea procurorului de a restitui cauza organului care a efectuat urmărirea penală sau de a trimite cauza la alt organ în vederea completării ori refacerii urmăririi penale. O asemenea posibilitate nu este menită să afecteze dreptul la un proces echitabil ori dreptul la apărare, întrucât, spre deosebire de situația incompatibilității organului de urmărire penală existentă în cazul în care refacerea s-a dispus de către instanța de judecată, textul contestat vizează un caz de restituire în vederea completării urmăririi penale sau a respectării dispozițiilor legale care garantează aflarea adevărului, situație în care, așa cum rezultă din economia sa, urmărirea penală nu a

fost finalizată. O atare măsură dispusă de către procuror anterior terminării urmăririi penale constituie doar un mijloc procesual de garantare a exercitării atribuțiilor de urmărire penală cu stricta respectare a legalității, în vederea administrării în continuare a probelor apreciate ca fiind necesare pentru clarificarea aspectelor nelămurite.

Așa fiind și ținând seama de rolul procurorului de apărător al ordinii de drept și al drepturilor și libertăților cetățenilor, care conduce și supraveghează, cu respectarea principiului legalității și al imparțialității, activitatea de cercetare penală, este evident că prin posibilitatea conferită de textul legal criticat se dă expresie dreptului la un proces echitabil și dreptului la apărare drept componente ale acestui rol. În plus, părțile interesate nu sunt obstructionate în niciun fel în a-și exercita dreptul la apărare în condițiile prevăzute de lege și în a sesiza procurorului care supraveghează cercetarea penală orice neregularități menite a le prejudicia drepturile procesuale.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 209 alin. 4¹ și art. 265 alin. 1 teza a doua din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Cristian Florin Hodiș în Dosarul nr. 4.214/337/2009 al Judecătorei Zalău.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 27 ianuarie 2011.

PREȘEDINTE,
ION PREDESCU

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 85

din 27 ianuarie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 148 alin. 1 lit. f) și art. 160^b din Codul de procedură penală

Ion Predescu	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Iuliana Nedelcu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 148 alin. 1 lit. f) și art. 160^b din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Constantin Cojocaru în Dosarul nr. 08048/99/2009 al Curții de Apel Iași — Secția penală și pentru cauze cu minori.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 26 aprilie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 08048/99/2009, **Curtea de Apel Iași — Secția penală și pentru cauze cu minori a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 148 alin. 1 lit. f) și art. 160^b din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Constantin Cojocaru în dosarul de mai sus având drept obiect verificarea legalității și temeiniciei măsurii arestării preventive.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile art. 148 alin. 1 lit. f) din Codul de procedură penală încalcă dispozițiile constituționale ale art. 23 alin. (11) referitoare la prezumția de nevinovăție, deoarece

permit privarea sa de libertate în absența unei hotărâri judecătorești definitive de condamnare.

De asemenea, se precizează că dispozițiile art. 160^b din Codul de procedură penală încalcă prevederile constituționale ale art. 16 alin. (1) referitoare la egalitatea cetățenilor în fața legii, art. 20 referitoare la *Tratatul internațional privind drepturile omului*, art. 21 alin. (3) referitoare la dreptul la un proces echitabil, art. 24 alin. (1) referitoare la dreptul la apărare, precum și dispozițiile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, deoarece aplicarea lor contravine prevederilor art. 148 alin. 1 din Codul de procedură penală în sensul că textul lit. f) derogă complet de la dispozițiile art. 148 care în alin. 1 prevăd că se aplică dacă sunt întrunite condițiile prevăzute la art. 143 în corelație cu art. 148 lit. a)—e), întrucât în ceea ce privește lit. f) reiese clar certitudinea că inculpatul a săvârșit o infracțiune, iar probele sau indiciile prevăzute în art. 143 din Codul de procedură penală nu mai sunt necesare.

Curtea de Apel Iași — Secția penală și pentru cauze cu minori opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, sens în care face trimitere la jurisprudența în materie.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 148 alin. 1 lit. f) — *Condițiile și cazurile în care se dispune arestarea inculpatului* și art. 160^b — *Verificări privind arestarea inculpatului în cursul judecății*, ambele din Codul de procedură penală, care au următorul conținut:

— Art. 148 alin. 1 lit. f): „*Măsura arestării preventive a inculpatului poate fi luată dacă sunt întrunite condițiile prevăzute în art. 143 și există vreunul dintre următoarele cazuri: [...]*

f) *inculpatul a săvârșit o infracțiune pentru care legea prevede pedeapsa detențiunii pe viață sau pedeapsa închisorii mai mare de 4 ani și există probe că lăsarea sa în libertate prezintă un pericol concret pentru ordinea publică.*”;

— Art. 160^b: „*În cursul judecății, instanța verifică periodic, dar nu mai târziu de 60 de zile, legalitatea și temeinicia arestării preventive.*

Dacă instanța constată că arestarea preventivă este nelegală sau că temeiurile care au determinat arestarea preventivă au încetat sau nu există temeiuri noi care să justifice privarea de libertate, dispune, prin încheiere motivată, revocarea arestării preventive și punerea de îndată în libertate a inculpatului.

Când instanța constată că temeiurile care au determinat arestarea impun în continuare privarea de libertate sau că există temeiuri noi care justifică privarea de libertate, instanța dispune, prin încheiere motivată, menținerea arestării preventive.

Încheierea poate fi atacată cu recurs, prevederile art. 160^a alin. 2 aplicându-se în mod corespunzător.”

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că prin dispozițiile legale criticate sunt încălcate prevederile

constituționale ale art. 16 alin. (1) referitoare la egalitatea cetățenilor în fața legii, art. 20 referitoare la *Tratatul internațional privind drepturile omului*, art. 21 alin. (3) referitoare la dreptul la un proces echitabil, art. 23 alin. (11) referitoare la prezumția de nevinovăție, art. 24 alin. (1) referitoare la dreptul la apărare, precum și dispozițiile art. 6 referitoare la *Dreptul la un proces echitabil* din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că asupra soluției legislative criticate în prezenta cauză s-a mai pronunțat prin Decizia nr. 76 din 8 februarie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 157 din 22 februarie 2005. Cu acel prilej Curtea a constatat că dispozițiile art. 148 din Codul de procedură penală, care prevăd cazurile și condițiile în care poate fi dispusă măsura arestării preventive, dezvăluie natura juridică a măsurii procesuale examinate, aceea de mijloc de dinamizare a urmăririi penale și a procesului penal în general. Din interpretarea rațională a dispozițiilor art. 148 alin. 1 lit. f) din Codul de procedură penală nu rezultă că inculpatului i se impută săvârșirea unei infracțiuni, fapt care nu poate fi stabilit decât prin hotărâre judecătorească de condamnare rămasă definitivă, ci că există probe sau indicii considerate ca fiind temeinice, în raport cu stadiul în care se află procesul penal, despre săvârșirea unei infracțiuni. Folosirea în textul contestat a termenului „infracțiune” în locul celui de „faptă prevăzută de legea penală” are o semnificație pur tehnică, aceasta desemnând încadrarea faptei cu privire la care există probe sau indicii temeinice că a fost săvârșită de inculpat într-un anumit text de lege, care prevede fapta ca infracțiune și o sancționează cu o pedeapsă de o anumită gravitate. De aceea, nu se poate susține că dispozițiile legale examinate ar fi contrare prevederilor art. 23 alin. (11) din Constituție privitoare la prezumția de nevinovăție.

De asemenea, pe baza dispozițiilor legale criticate, inculpatul nu este considerat vinovat de săvârșirea infracțiunii, ci se constată numai că există probe sau indicii că inculpatul a săvârșit o infracțiune de o anumită gravitate, temei suficient pentru a se putea lua măsura arestării preventive ca mijloc pentru desfășurarea normală a procesului penal. Pe de altă parte, garanțiile procesuale pe care legea le oferă inculpatului și, în special, dreptul acestuia de a se plânga împotriva măsurii arestării preventive atestă conformitatea dispozițiilor legale criticate cu prevederile art. 23 din Constituție, care impun ca măsura arestării preventive să se ia numai în cazurile și cu procedura prevăzute de lege.

De altfel, Curtea mai constată că încheierea prin care se dispune măsura privativă de libertate este supusă căilor de atac, punerea în libertate a celui arestat fiind obligatorie dacă motivele care au stat la baza ei au dispărut și, nu în ultimul rând, persoana arestată preventiv are dreptul să ceară punerea sa în libertate provizorie sub control judiciar sau pe cauțiune. În plus, în faza de judecată, instanța este datoare să verifice periodic, și nu mai târziu de 60 de zile, legalitatea și temeinicia arestării preventive și să dispună punerea de îndată în libertate a inculpatului dacă temeiurile care au determinat arestarea preventivă au încetat ori dacă instanța constată că nu există temeiuri noi care să justifice măsura privării de libertate.

Deoarece până în prezent nu au intervenit elemente noi de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, considerentele deciziei mai sus menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Cât privește critica referitoare la dispozițiile art. 160^b din Codul de procedură penală, Curtea constată că autorul excepției a relevat aspecte de contrarietate cu dispozițiile art. 148 alin. 1 din același cod. Or, așa cum a statuat în jurisprudența sa, de exemplu Decizia nr. 486 din 11 decembrie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 43 din 19 ianuarie

2004, Curtea constată că examinarea constituționalității unui text de lege are în vedere compatibilitatea acestui text cu dispozițiile constituționale pretins violate, iar nu compararea prevederilor mai multor legi între ele și raportarea concluziei ce ar rezulta din această comparație la dispoziții ori principii ale Constituției. Procedându-se altfel s-ar ajunge, inevitabil, la concluzia că, deși fiecare dintre dispozițiile legale este

constituțională, numai coexistența lor ar pune în discuție constituționalitatea uneia dintre ele. Rezultă deci că nu ne aflăm în prezența unei chestiuni privind constituționalitatea unor texte de lege și, pe cale de consecință, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 160^b din Codul de procedură penală urmează a fi respinsă ca inadmisibilă.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 160^b din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Constantin Cojocaru în Dosarul nr. 08048/99/2009 al Curții de Apel Iași — Secția penală și pentru cauze cu minori.

2. Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 148 alin. 1 lit. f) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de același autor în același dosar al aceleiași instanțe.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 27 ianuarie 2011.

PREȘEDINTE,
ION PREDESCU

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 90

din 27 ianuarie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 209 alin. 4¹ din Codul de procedură penală

Ion Predescu	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Iuliana Nedelcu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 209 alin. 4¹ din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Maricel Mustafa Hadîr în Dosarul nr. 6.389/231/2009 al Tribunalului Vrancea — Secția penală.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 3 mai 2010, pronunțată în Dosarul nr. 6.389/231/2009, **Tribunalul Vrancea — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 209 alin. 4¹ din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Maricel Mustafa Hadîr în dosarul de mai sus având ca obiect soluționarea unui apel în materie penală.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art.124 alin.(2) referitoare la egalitatea, unicitatea și imparțialitatea justiției și ale art.132 referitoare la *Statutul procurorilor*, deoarece controlul ierarhic presupune doar posibilitatea procurorului de la parchetul ierarhic superior de a verifica și controla actele înlăptuite de procurorul ierarhic inferior, eventual de a infirma actele acestuia, dar în niciun caz nu trebuie admisă posibilitatea substituirii procurorului ierarhic inferior de către procurorul ierarhic superior.

Tribunalul Vrancea — Secția penală opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale

Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 209 alin. 4¹ cu denumirea marginală *Competența procurorului în faza urmăririi* din Codul de procedură penală, care, după pronunțarea Deciziei de admitere a Curții Constituționale nr. 1.058 din 14 noiembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 810 din 28 noiembrie 2007, au următorul conținut: „*Procurorii din cadrul parchetelor ierarhic superioare pot prelua, în vederea efectuării urmăririi penale, cauze de competența parchetelor ierarhic inferioare, prin dispoziția conducătorului parchetului ierarhic superior [...]*”

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că prin dispozițiile legale criticate sunt încălcate prevederile constituționale ale art. 124 alin. (2) referitoare la egalitatea, unicitatea și imparțialitatea justiției și ale art. 132 referitoare la *Statutul procurorilor*.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile legale criticate dispun cu privire la posibilitatea procurorului ierarhic superior de a prelua cauze de competența procurorilor din cadrul parchetelor ierarhic inferioare.

Prin urmare, textul legal criticat nu numai că nu contravine dispozițiilor constituționale ale art. 132 din Constituție, dar le și garantează. Astfel, potrivit art. 132 alin. (1) din Constituția României, „*Procurorii își desfășoară activitatea potrivit principiului legalității, al imparțialității și al controlului ierarhic [...]*”.

Dintre aceste 3 principii pe care se întemeiază activitatea procurorilor, principiul imparțialității, aplicabil și judecătorilor prin natura activității de jurisdicție exercitate de aceștia, decurge din apartenența procurorilor la autoritatea judecătorească și din rolul

Ministerului Public, stabilit prin art. 131 alin. (1) din Constituție, de a reprezenta, în activitatea judiciară, interesele generale ale societății.

Principiul legalității este, în sensul atribuit de Legea fundamentală, specific activității procurorilor, care, în virtutea acestuia, au obligația de a-și îndeplini atribuțiile numai în conformitate cu dispozițiile legii, fără posibilitatea de a acționa întemeindu-se pe criterii de oportunitate, fie în adoptarea unor măsuri, fie în alegerea procedurilor.

Ca o garanție a respectării de către procurori a acestor principii în activitatea lor, Constituția a consacrat și principiul unității de acțiune a membrilor Ministerului Public, sub forma controlului ierarhic.

Așa fiind, în virtutea statutului procurorilor consacrat de Constituție, controlul ierarhic în activitatea procurorilor presupune *eo ipso* posibilitatea efectuării actelor și lucrărilor de către însuși procurorul ierarhic superior, care controlează activitatea procurorilor din subordinea sa. Ca urmare, dispoziția legală ce formează obiectul excepției de neconstituționalitate nu contravine art. 132 din Constituție și nici unei alte norme consacrate prin Legea fundamentală, ci constituie o regulă de procedură, pe care legiuitorul are libertatea să o adopte, în conformitate cu art. 126 alin. (2) din Constituție. Prevederile legale criticate nu aduc atingere temeiului constituțional invocat, ci, dimpotrivă, dezvoltă principiul controlului ierarhic în activitatea procurorilor, reprezentând totodată o garanție a respectării dispozițiilor constituționale prin eficientizarea activității de urmărire penală.

De asemenea, prevederile legale criticate se aplică tuturor persoanelor aflate în ipoteza normei legale criticate, legiuitorul instituind criterii obiective, clare și precise cu privire la incidența textului. Acestea au, de asemenea, menirea de a garanta, în condiții de egalitate și imparțialitate, dreptul la un proces echitabil.

De altfel, prin Decizia nr. 1.058 din 14 noiembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 810 din 28 noiembrie 2007, Curtea Constituțională a admis excepția de neconstituționalitate, statuând că este neconstituțională, încălcând în mod vădit prevederile art. 132 alin. (1) din Constituție, restrângerea posibilității procurorilor din cadrul parchetelor ierarhic superioare de a prelua în vederea efectuării urmăririi penale, **numai în anumite situații strict și limitativ prevăzute de lege**, cauze de competența parchetelor ierarhic inferioare, realizată prin dispozițiile art. 209 alin. 4¹ lit. a), b), c) și d) din Codul de procedură penală.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 209 alin. 4¹ din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Maricel Mustafa Hadîr în Dosarul nr. 6.389/231/2009 al Tribunalului Vrancea — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 27 ianuarie 2011.

PREȘEDINTE,
ION PREDESCU

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 91

din 27 ianuarie 2011

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 26 alin. (1)
din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare
în cursul procesului penal**

Ion Predescu	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Marieta Safta	— prim-magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Iuliana Nedelcu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 26 alin. (1) din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, excepție invocată de Ioan Valentin Osman în Dosarul nr. 3.796/302/2010 al Judecătoriei Sectorului 5 București — Secția I penală.

La apelul nominal lipsește autorul excepției, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă că autorul excepției a depus la dosar o cerere prin care solicită să se ia act de retragerea excepției de neconstituționalitate.

Curtea constată că nu poate fi primită cererea formulată, având în vedere dispozițiile art. 55 din Legea nr. 47/1992, potrivit cărora „*Curtea Constituțională, legal sesizată, procedează la examinarea constituționalității, nefiind aplicabile dispozițiile Codului de procedură civilă referitoare la suspendarea, întreruperea sau stingerea procesului (...)*.” Excepția de neconstituționalitate este o excepție de ordine publică, prin invocarea ei punându-se în discuție abaterea unor reglementări legale de la dispozițiile Legii fundamentale, iar soluția asupra excepției este de interes general. Așa fiind, excepția de neconstituționalitate nu rămâne la dispoziția părții care a invocat-o și nu este susceptibilă de acoperire nici pe calea renunțării exprese la soluționarea acesteia de către partea care a ridicat-o.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, invocând și jurisprudența Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 13 iulie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 3.796/302/2010, **Judecătoria Sectorului 5 București — Secția I penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 26 alin. (1) din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal**, excepție invocată de Ioan Valentin Osman.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că prevederile criticate sunt neconstituționale,

deoarece posibilitatea schimbării regimului de detenție este lăsată la îndemâna unui organ de autoritate publică, astfel cum este Comisia prevăzută la art. 14 din lege, după ce în prealabil persoana condamnată a executat deja o pătrime din pedeapsa la care a fost condamnată. Se arată că trebuie ținut cont de faptul că, deși unele persoane condamnate au pedepse mai mari de ispășit, acestea reușesc într-un termen mai scurt decât cel prevăzut de art. 26 alin. (1) din Legea nr. 275/2006 să depună eforturi pentru reintegrarea lor socială și pot dezvolta în penitenciar o bună conduită, însă într-un mod discriminatoriu nu pot avea acces la schimbarea de regim doar pentru că nu au executat fracția reglementată de lege. Se mai apreciază că „decizia ce o ia judecătorul delegat este vădit contrară cu dreptul la integritate psihică, întrucât acesta ia decizia pe baza raportului Comisiei, care poate dispune că nu se impune schimbarea regimului de detenție, fără ca legea să stabilească anumite limite cu privire la raționamentul logic pe care trebuie să-l aplice Comisia pentru a ajunge la concluzia că nu se impune schimbarea de regim.” În sfârșit, se apreciază că sintagma „o pătrime” îngrădește nepermis drepturile fundamentale enunțate și se impune înlăturarea ei.

Judecătoria Sectorului 5 București — Secția I penală consideră că excepția de neconstituționalitate invocată în cauză este neîntemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile legale criticate sunt constituționale. Arată, în plus, că, potrivit competenței sale înscrise în art. 146 din Constituție și în art. 11 din Legea nr. 47/1992, Curtea Constituțională verifică, în cadrul controlului de constituționalitate, conformitatea legilor și a ordonanțelor Guvernului cu dispozițiile și principiile constituționale, fără a putea modifica sau completa prevederea legală supusă controlului. Modificarea conținutului unei norme juridice este atributul exclusiv al legiuitorului, în temeiul art. 61 alin. (1) din Constituție, potrivit căruia Parlamentul este organul reprezentativ suprem al poporului român și unica autoritate legiuitoare a țării.

Președinții Camerelor Parlamentului și Guvernul nu au transmis punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 26 alin. (1) din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 627 din 20 iulie 2006, cu modificările și completările ulterioare, având următorul cuprins: „(1) Schimbarea regimului de executare a pedepselor privative de libertate se dispune de judecătorul delegat pentru executarea pedepselor privative de libertate, la cererea persoanei condamnate sau la sesizarea comisiei prevăzute la art. 14. Comisia prevăzută la art. 14 are obligația ca, după executarea a 8 ani în cazul pedepselor cu detențiunea pe viață și a unei părți din durata pedepsei cu închisoarea, să analizeze conduita persoanei condamnate și eforturile depuse de aceasta pentru reintegrare socială, întocmind un raport care se aduce la cunoștința persoanei condamnate, sub semnătură. În cazul în care comisia apreciază că se impune schimbarea regimului de executare, sesizează judecătorul delegat pentru executarea pedepselor privative de libertate. În cazul în care comisia apreciază că nu se impune schimbarea regimului de executare, stabilește termenul de reanalizare, care nu poate fi mai mare de un an.”

Dispozițiile constituționale invocate în susținerea excepției sunt cele ale art. 16 privind egalitatea în drepturi și ale art. 22 — Dreptul la viață și la integritate fizică și psihică.

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 26 alin. (1) din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, excepție invocată de Ioan Valentin Osman în Dosarul nr. 3.796/302/2010 al Judecătoriei Sectorului 5 București — Secția I penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 27 ianuarie 2011.

PREȘEDINTE,
ION PREDESCU

Prim-magistrat-asistent,
Marieta Safta

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2011 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Număr de apariții anuale	Valoare (TVA 9% inclus) — lei		
			12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	900	1.200	330	120
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	100	1.500		140
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	200	2.250		200
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	500	430		40
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	6.000	1.720		160
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	240	1.600		150
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	48	540		50
8.	Colecția Legislația României	4	450	120	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	12	750		70

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2011 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	50	130	330	790	1.740	500	1.250	3.130	7.510	16.520
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000
Autentic+ExpertMO	130	330	830	1.990	4.380	1.300	3.250	8.130	19.510	42.920

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	600	1.500	3.750	9.000	19.800
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600
Autentic+ExpertMO	150	380	950	2.280	5.020	1.500	3.750	9.380	22.510	49.520

Colecția Monitorul Oficial în format electronic PDF, oricare dintre părțile acestuia

50 lei/an

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

